

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **D. R.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2024 č.j. CPR-51526-3/ČJ-2024-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 12. 11. 2024, č.j. CPR-51526-3/ČJ-2024-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

„žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 21. 9. 2024 č.j. KRPA-297327-16/ČJ-2024-000022-ZAM (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba jednoho roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“), a jejíž počátek byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ode dne, kdy cizinec vycestuje z území členských států EU a smluvních států. Současně byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování žalobce, a to v délce 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Bylo rozhodnuto, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že žalovaný sice správně zjistil a vymezil předmětnou protiprávnost, tj. neoprávněný pobyt i neoprávněný výkon závislé práce, avšak již nedostatečně interpretoval závažnost tohoto jednání, a to zejména ve vztahu k celkové době trvání protiprávností, a nedostatečně zohlednil polehčující skutečnosti. Měl za to, že jeho protiprávní jednání trvalo pouze krátkou dobu, není nezbytně nutné ukládat mu správní vyhoštění na dobu jednoho roku, v obdobných případech žalovaný ukládá vyhoštění na dobu 6 měsíců, a to pokud se jedná o první pochybení svého druhu. U žalobce se jedná o první pochybení, kterého se na území EU dopustil, po jeho odhalení spolupracoval se správním orgánem, napomáhal při objasnění skutečného stavu věci a vyjádřil lítost i vůli vycestovat do domovského státu. Napadené rozhodnutí ukládající správní vyhoštění na dobu jednoho roku je tak nepřiměřeně přísné, a tudíž nezákonné.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelně uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Uvedl, že v podané žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadeném rozhodnutí, na jehož odůvodnění odkázal. Nebyly shledány důvody pro postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců, nebyla shledána ani nepřiměřenost, byly dostatečně posouzeny okolnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce. Délka správního vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

6. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

7. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
8. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Ze správního spisu soud zjistil, že prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, které naplnil tím, že od 16. 8. 2024 do 19. 9. 2024 se nacházel na území bez platného oprávnění k pobytu, a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, které naplnil tím, že od 2. 9. 2024 do 19. 9. 2024 pracoval jako stavební dělník, tedy byl na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání. Naplnění těchto skutkových podstat žalobce v žalobě nijak nezpochybňoval, naopak uvedené protiprávní jednání potvrdil, tedy se soud jejich přezkoumáním blíže nezabýval.
11. Žalobce v žalobě nesouhlasí s délkou správního vyhoštění, kterou považuje za nepřiměřenou a neadekvátní okolnostem případu.
12. Soud konstatuje, že ve správním řízení žalobce neuvedl důvody, pro které by bylo možné shledat rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřeným. Žalobce do protokolu uvedl, že je ženatý a má jedno dítě, jeho rodina žije v X, mají tam vlastní byt, žalobce do ČR přicestoval kvůli práci, věděl, že pro práci potřebuje oprávnění, ale nežádal o něj, na území ČR nemá žádné rodinné či obdobné vazby, kulturní či společenské vazby, ekonomické vazby či pohledávky nebo dluhy, je zdravý, v domovském státě mu nic nehrozí. Správní orgány tyto okolnosti při hodnocení přiměřenosti zvážily. Nebyl zde tudíž prostor pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ani pro překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.
13. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).

14. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v jeho prospěch i neprospěch, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce. Z hlediska závažnosti přihlédly k tomu, že se žalobce dopustil zcela vědomého obcházení předpisů regulujících přístup na pracovní trh, což vykazuje vysokou míru společenské škodlivosti, neboť to má vliv nejen na fungování pracovního trhu, ale dochází i k únikům z daňového systému a k neodvádění pojistného na sociální a zdravotní pojištění, jde o velmi negativní jev; žalobce prosazoval své ekonomické zájmy bez ohledu na protiprávní charakter takové činnosti. Ve prospěch žalobce přičetly to, že po celou dobu řízení se správními orgány spolupracoval a doznal se k protiprávnímu jednání. Na druhou stranu ale v jeho neprospěch zohlednily popsanou závažnost a délku protiprávního jednání žalobce, dále skutečnost, že se zdržoval na nenahlášené adrese pobytu a nedisponoval platným pojištěním, jeho protiprávní činnost byla odhalena až kontrolní činností správního orgánu, pokud by nebyl kontrolován, patrně by neoprávněně pobýval i nadále, žalobce vědomě pracoval bez povolení k zaměstnání a ani o něj nežádal, pro legalizaci svého pobytu nic neučinil. Žalovaný navíc zjistil, že žalobci bylo již v roce 2019 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a byl zaveden do evidence nežádoucích osob (30. 11. 2019 – 11. 6. 2021), kterým má být odepřen vstup na území, dle žalovaného tak jde o opakované porušování právních předpisů (pobyt bez oprávnění), nikoli o první protiprávní jednání. Žalovaný tak považoval dobu jednoho roku za zcela adekvátní zohledňující závažnost protiprávního jednání žalobce a shora uvedené okolnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, tato doba též odpovídá obdobným případům.
15. Nelze tedy souhlasit s námitkou, že se jednalo o první protiprávní jednání žalobce, neboť dle napadeného rozhodnutí již bylo v minulosti žalobci uloženo správní vyhoštění pro neoprávněný pobyt, což žalobce nijak nezpochybnil. Ze správního spisu nijak nevyplývá, že by žalobce nad svým jednáním projevil lítost, avšak ani kdyby tomu tak bylo, nemohlo by to mít vliv na stanovení délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, neboť zákon o pobytu cizinců v této souvislosti nestanoví jako kritérium vnitřní subjektivní vztah žalobce k protiprávnímu jednání. Není ani rozhodné, pokud žalobce uvedl, že dobrovolně vycestuje. Správní vyhoštění ani není sankcí a odpovědnost je zde objektivní.
16. Závěrem je třeba uvést, že ani ekonomické potíže cizince zásadně nejsou důvodem pro to, aby rozhodnutí o správním vyhoštění nemohlo být uloženo, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2019, č. j. 2 Azs 79/2016 – 39.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

17. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce jednoho roku je zcela adekvátní a zohledňující všechny individuální okolnosti na straně žalobce. Toto opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, jedná se o opatření v rámci dolní poloviny možné zákonné sazby, soud tuto dobu nepovažuje za nepřiměřenou či excesivní. K tomu lze pro srovnání poukázat například na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 2. 2021, č. j. 33 A 72/2020 – 53 (kdy bylo cizince uděleno správní vyhoštění v délce jednoho roku za jeden den výkonu práce bez patřičného povolení), nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2022, č. j. 16 A 50/2021 – 37 (cizinci bylo uděleno správní vyhoštění v délce dvanácti měsíců za sedmidenní výkon nelegální práce) nebo ze dne 15. 4. 2024 č.j. 21 A 7/2024-16 (cizinci bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za výkon nelegální práce po dobu asi šesti měsíců). Je třeba připomenout, že v posuzovaném případě žalobce svým jednáním naplnil hned dvě skutkové podstaty § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. prosince 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.